

אתגר הפורים / דיבורים בעלמא < נְתַלְע הולצמן

אוטוטו ממש קצת אחרי הסיבוב נגיע לימי הפורים.

ו...כל אחד והפורים שלו,

יש את אלה שממש מחכים לימים האלה יש את אלה שחיים עם זה בסדר אבל לא בדיוק מחכים,

יש את אלה שממש אבל ממש סובלים.

יש את אלה שרוצים להנות, לשמוח ופשוט לא מצליחים.

אני גם מאלה האחרונים וזה למה? כי הקב"ה נתן לנו אתגר חיים ויזואלי.

מה זה אתגר חיים ויזואלי?

כל קושי ואתגר שאי אפשר להסתיר אותו מפני הציבור כמו רווקים מתבגרים / ציפיה לילדים / גרושים / חולי במחלה / בן או בת שסרו מהדרך וכן על זה הדרך לא עלינו ולא על שום בר ישראל.

ומה כל כך קשה לשמוח?

כי הקב"ה הניח בעולמו אנשים ממש אבל ממש טובים שבטוב ליבם דואגים להזכיר לנו בכל עת ובפרט בימים וברגעים נעלים שיש לנו אתגר כלשהו, שמא חלילה נשכח לבקש מהקב"ה ישועה ורחמים.

איך זה עובד?

הנה הדוגמא הפורימית הסטנדרטית, מנסה לשתות קצת יין או כל משקה אחר שירים את מצב הרוח, מתחיל לאט לאט ונשכח מכל המעוקות לכמה שעות ואז...מתפרץ לסעודה חכם מחוכם ששתה קצת ג'אמפ ענבים ומרוב רצון להביע את טוב ליבו הוא סורק מהר את הסועדים וקולט את הבחור המתבגר / כל אחד אחר שמתמודד עם אתגר ויזואלי ומתחיל לרקוד איתו ל 2 דקות ואז בום טראחחחח הוא מבקש שקט בכדי להקיא את הגיגי ליבו ומתחיל במונולוג דוקר ומייסר כמובן שהכל מתוך רחמים עלאק:)

וכה דברי החכם,

'ריבונו של עולם כתוב כל הפושט יד נותנים לו, אנא ממך תן ל X בן זכר עוד השנה ותמציא ל Y זיווג הגון עוד השנה ותעזור ל Z שהבן יחזור בתשובה וכטוב ליבו הוא ממשיך למי שבירך מפורט ואז לטקס פסק דין - כשם שפסקו בבית דין של מטה כך יפסקו בבית דין של מעלה.

זהו הוא סיים עכשיו אפשר לתפוס את המאותגר ולרקוד איתו 'והריקותי לכם ברכה...' וגם ללחוש לו בשקט - שתדע אני מתפלל עליך כל יום אוי כמה תפילות, כ"כ רוצה לשמוח בשמחתך...סוף.

הוא מרגיש בעננים, סימן וי על משבצת האיש הטוב שממש דואג לכל המסכנים, בטוח בעצמו שפרץ שערי שמים לטובת המסכן התורן, בשבילו הוא ממש לא צריך תפילות, חיינו ממש מזהירים כזהר בור הניקוז השכונתי...

אבל,

הוא יודע היטב את האמת וכאילו לא מרגיש שבאותו רגע שהוא פתח את הג'ורה שלו הוא בעצם הוציא סכין קצבים ואת מעט החיות והשמחה שנשארה הוא חתך לחתיכות קטנות ואז הכניס סכין בלב ונתן עוד סיבוב קטן קטן שלא נשכח כמה טוב הוא...

אני רוצה לתת לאנשים הטובים באמת (רוב העולם) כמה טיפים איך כן להתנהג.

אבל תסלחו לי...הידיים רועדות מרוב גועל וכאב שצף מהזכרון של רגעים נוראים שכאלו, סורי

תשתדלו להיות טובים באמת, גם מבלי להבין איך להתנהג.

המשך בעמוד הבא <<<

...המשך אתגר הפורים / דיבורים בעלמא < נְתַלְע הולצמן

בפוסט הקודם הרשום לעיל, כתבתי על זן מסוים של אנשים שמשחקים בצרות שלא אחרים, בפוסט הנוכחי אמשיך לכתוב על התופעה בכללי, על תגובות הסביבה והכי חשוב על **איך כן להתנהג עם מאותגרים ויזואלית?!**

נתחיל מזה שאני אוהב את האנשים שמסבירים לי **זה לא בא מרוע וכו'**

הנה תשובה בשבילכם:

1. כשפוצעים לי את הלב והוא שותת דם, אני לא בודק למה? אני קודם כל רוצה לנטרל את הפוגע **שפשוט יפסיק!**

2. עובדתית, ברוב המקרים מי שעושים את הטקסים המדהימים האלו, הם לא חברים / מכרים שבמהלך השנה פוגשים ושואלים לשלומי בכנות, הם לא האנשים שאם אספר להם שאני כבר שבועיים לא עובד כי אני כל לילה שני במיון הם ישלחו חיבוק חם ואוהב גם אם וירטואלי.

הם כן אנשים שמתעדכנים על בסיס יומי בצרות של השכנים כי הם מנהלי תפעול אצל אלוקים וצריכים למתוח קו בין התנהגות האדם לבין הקשיים שיש לו...

אין לו ילדים כי יש לו סמארטפון, מה לא ברור פה?!

או, הוא עוד לא התארס כי הוא עדיין מחפש ובורר את האחת ויחידה, ברור וקל הוא אשם.

כפרה...

כבר שנתיים שהטלפון לא מצלצל ואפילו הצעה אחת לא הגיעה...

הוא גרוש כי הוא בחר בזה! שלא ישגע את השכל.

ויש את אלו שמתעלים עם עצמם ובכלל מבינים ויודעים את נבכי הנפש של המאותגרים, והנה להם רשות הדיבור:

שיפסיקו לבלבל בשכל אף אחד לא חושב עליהם ולאף אחד אין זמן להתעסק איתם! סתם מחפשים כותרות ולהעצים את האתגר שלהם, כל אחד מתמודד עם משהו, שישבו בשקט ושלווה על ישראל.

הופ הופ, זו גם תגובה שאני מכיר אחרי מונולוג כזה, אמנם די נדיר לשמוע את זה אחד על אחד ובדרך כלל זה בא בעקיפין.

אז 3 דברים,

1. אין ספק שככל והמודעות לקשיים מסויימים תעלה, היקף הקושי ירד.

2. אין ספק שמי שמעלה מודעות יחטוף את האש.

3. אם אתם חושבים שדמעות המאותגרים ויזואלית הם דמעות תנין והכל בשביל קצת חמלה, וזה ממש מגעיל אתכם אז אנא ברחמים! קחו צעד אחורה והתרחקו מהמגעילים האלה!

אגב,

המגעילים האלה שסתם בוכים ומחפשים כותרות, **רוצים מאד** שהאדמה תבלע אותם בערב פורים ותפלוט אותם במוצאי פורים.

הם חולמים להירדם בערב פורים ולהתעורר במוצאי פורים.

אבל הם **לא רוצים** לקרוע להורים שלהם ולמשפחה התומכת והמחבקת את הלבבות, כי גם ככה ההורים מהלכים שפופים והמשפחה שבורה לרסיסים.

ולכן, הם נשארים ומחפשים כמה שפחות לבלוט או להיראות ואז מגיע החכם מחוכם ופותח את פיו ומעלה אותם על המוקד.

המשך בעמוד הבא <<<

תכל"ס, איך כן מתנהגים?

א.מדהים ומרגש מאד לראות אנשים ששואלים בכנות ובאומץ, מה לעשות, רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א היה עושה מזה מטעמים.

ב.כל מה שאכתוב בעניין הוא על דעתי בלבד ומהרהורי ליבי, אין לי צל של ספק שכל אחד חי וחווה את האתגר אחרת, השתדלתי בס"ד לשוחח עם עוד מאותגרים על מנת להביא ידע שיעשה טוב ויתאים לכמה שייותר אנשים.

הדבר הראשון והעיקרי,

אל תעשו כלום אבל ממש כלום בפומבי, ברבים, בציבור!

וציבור זה כל מקום שיש שם יותר מ 2 זוגות עיניים.

עוד פעם, כלום ושום דבר לא עושים בפני יותר מ 2 זוגות עיניים.

וגם כשנגשים בשקט, לא צריך לומר אני מתפלל עליך, לא צריך לומר אני מרחם עליך.

בוודאי שלא צריך להזכיר לבנאדם את האתגר שלו, הוא מודע לזה 24 שעות ביממה!

אין צורך לתזכר

תגידו פשוט בכנות,

אח יקר! הלב שלי איתך.

כל השנה לא נעים לי לומר לך עבשיו בפורים כשהמסכות תופסות מקום והמסכים יורדים, אני מעיז.

נכון - נשמע בנאלי ויבש, תאמינו לי שאתם לא רוצים להרגיש כמה זה מדוייק ולא צריך יותר מזה.

איחוליי למאותגרים והמתמודדים שעד לבוא הישועה בקרוב יהיה לכם את הכוחות המתאימים לכל רגע, שניה ודקה.

לאילו שלא מתמודדים, שתמצאו תמיד תמיד חן בעיני בשר ודם ושתדעו תמיד מה לומר, איך לומר ומתי לומר.

פורים שמח 🥰